

ATSAKYMAI (skyrybos ženklų)

Kiekvieną pavasarį žiedų pūgoje girdimas ritmingas ir ilgesingas poeto kadaise apgodotosios gegutės kukavimas. „Pavadino vyšnių sodan, kur gegutei / širdį gėlė, / Kur gegutė savo skausmo nepakėlė,“ – tai pirmasis Jono Aisčio eilėraštis, parašytas 1926 m., pakvietęs poetą ir mus į didį poezijos kelią.

Rumšiškės. Čia mezgėsi ankstyvos vaikystės patiriami pojūčiai, žvilgsnis smigo į tolyje mėlynuojantį šilą. Čia gimė ir vieni pirmųjų eilėraščių, kurie lydėjo ilgus metus. Rašyti J. Aisčiui – tas pats kaip kvėpuoti. Gyvenimas jam – kūryba.

Kaunas. Jame poetas mokėsi, studijavo, dirbo, norėdamas palengvinti tėvų buitį, čia užkukavo toji lemtingoji gegutė, čia sutiko savo didžiąją meilę, iš čia atsivėrė keliai į platųjį pasaulį. Prieš palikdamas kraštą, išleido eilėraščių rinkinius „Eilėraščiai“ (1932), „Imago mortis“ (1933), „Intymios giesmės“ (1935). 1937 m. Kaune išleido eilių rinkinį „Užgesę chimeros akys“, už kurį Kauno valstybės teatre buvo įteikta valstybinė premija.

Paryžius – vilčių ir praradimų miestas. Šiame mieste gyventa su viltimi grįžti į gimtąjį kraštą ir sužinota, kad jis prarastas. Paryžiuje susiklostė vienas nuostabiausių J. Aisčio gyvenimo įvykių. Paulius Jurkus prisiminė: „Aldonėlė nukeliavo į Paryžių ir susitiko poetą, kuris buvo jai dedikavęs eilių rinkinį. Dabar jis dedikavo ir savo gyvenimą jai. Jonas ir Aldona susituokė Notre Dame katedroje, kur gotika sriūva į tavo rankas. Ten vienoje koplytėlėje iš vitražų sruvo ir jiems naujo gyvenimo šviesa.“

J. Aistis – ne tik mėlynųjų šilų poetas. Jo kūryba nuolat jauti banguojant Nemuną. Kūryboje karaliauja naktis ir saulė. Daug eilių ant kraujo aukuro.